

Sněhová královna

Pohádkový příběh od Hanse Christiana Andersena o odvaze, přátelství a boji mezi dobrem a zlem.

Tento příběh se odehrává v dávných časech, kdy byl čert ještě mladý a rád vymýšlel ďábelské vynálezy. Nu, a jednoho dne se mu podařilo vytvořit zrcadlo. Na pohled vypadalo jako úplně obyčejné zrcadlo, ale ve skutečnosti mělo neobyčejnou moc. Každý, kdo se do něho podíval, najednou viděl svět jen z jeho temné stránky. Dá se říct, že z lidí dělalo bezcitné tvory a ze světa zákeřné místo.

Čert byl vchytralý a chtěl, aby se do jeho ďábelského zrcadla podívalo co nejvíc lidí. Proto vzal zrcadlo a vyletěl s ním vysoko k oblakům. Ale čím byl výš, tím bylo zrcadlo těžší. V jedné chvíli ho už nedokázal udržet a vysmeklo se mu z rukou. Zrcadlo spadlo na zem a rozbilo se na milion malých kousků.

Tam, kde se zrcadlo roztříštilo, stálo městečko, v němž bydleli dva kamarádi. Chlapec se jmenoval Kay a děvče Gerda. Bydleli v domcích, které spolu sousedily, a byla z nich nerozlučná dvojice. Spolu si hrávali, svěřovali si různá tajemství a občas provedli i něco bláznivého. Ale nejvíce je spojovala zahrádka, o kterou se oba rádi starali.

Jednoho zimního dne po sobě házeli sněhovými koulemi. Venku sice mrzlo, ale je hrála veselá nálada a nadšení z pořádné koulovačky. Gerda si bohužel nevšimla, že ve sněhové kouli, kterou chtěla po Kayovi hodit, jsou kousky z čertova zrcadla. Koule se střepy zasáhla Kaye a v tom okamžiku se mu z tváře vytratil úsměv.

Na Gerdu se jen škaredě podíval a řekl: „Je hnusná zima, jdu raději domů. A s tebou se už nebudu bavit.“ Otočil se a odcházel.

„Kayi, počkej!“ křičela za ním Gerda. „Pojď, půjdeme k nám na horkou čokoládu, co máš tak rád,“ snažila se svého kamaráda uklidnit. Myslela si, že se na ni zlobí kvůli té poslední kouli, kterou ho trefila. Ale Kay si jejího volání nevšímal a kráčel pryč. Zklamaná Gerda se nakonec také vydala domů. Přemýšlela, co jejímu nejlepšímu kamarádovi přeletělo přes nos.

Od té doby uběhlo už pár dní, ale Kay se s Gerdou stále nechtěl kamarádit. A když jí jednoho dne řekl, že s ní už dál nebude ztrácet čas, Gerdu to velmi ranilo. Vůbec tomu nerozuměla.

Jednoho dne omylem vyslechla rozhovor svých rodičů s rodiči Kaye. Říkali, že je zvláštní a lhostejný, jako kdyby byl vyměněný. Gerdě to začalo být podezřelé, ale nijak mu nemohla pomoci, protože ji k sobě vůbec nepustil.

Jednou když děti na ulici závodily na sáňkách, přišel k nim i Kay. Vzal si saně a pouštěl se z kopce. Opodál stála skupinka chlapců, kteří se chtěli se sáňkami přivázat k nejbližšímu kočáru, co projede kolem. Dohadovali se, kdo z nich se toho ujme. Když je Kay uslyšel, nabídl se, protože tvrdil, že vůbec nemá strach.

Nu, jako by to na Kaye sám čert nachystal. Kočár, který právě projížděl kolem, patřil Sněhové královně. Byly to vlastně velké ledové saně, zdobené mrazem, táhnoucí za sebou studené mraky. Všude, kde se Sněhová královna objevila, šířila obrovskou zimu. Kay přivázal svoje sáňky za královnin kočár a ovál ho ledový dech. Po chvíli saně zastavily, Sněhová královna vystoupila a šla rovnou k němu.

„Musíš být zmrzlý,“ promluvila na něj, „pomůžu ti.“ Jen co to dořekla, dala mu polibek na čelo. Byl to polibek, po němž chlapec přestal cítit chlad.

„Vidíš, už je ti lépe. A po dalším polibku zapomeneš na všechny svoje milované.“

Kay ani nestihl odporovat a královna se znovu dotkla jeho čela svými rty. Tím vymazala všechny jeho vzpomínky na rodinu a kamarády.

„Stačí. Třetí polibek by tě už zabil. Pojď, sedni si ke mně,“ pozvala ho do saní a zabalila do kožešin. Ani nevěděl jak a už byl v moci Sněhové královny. Královny, která byla velmi zlá, protože měla srdce z ledu.

Gerda tušila, že něco není v pořádku, když Kaye delší dobu neviděla. Až později se dozvěděla, že zmizel úplně a nikdo neví, jestli utekl sám, ztratil se nebo ho unesli. Někteří se domnívali, že se utopil v nedaleké řece.

Gerda však cítila, že to bude jinak. Vydala se Kaye hledat, přestože se s ní už nechtěl přátelit.

Nejprve zamířila k řece, u které si spolu obvykle hráli.

„Řekni, říčko, to ty jsi odnesla Kaye? Dám ti svoje boty a ty mi vrať mého kamaráda,“ řekla Gerda, vyzula se a hodila do vody svoje botky. Chvíli čekala, ale když nedostala žádnou odpověď, vydala se dál.

„Ach, Kayi, kde jsi,“ povzdychla si Gerda, kráčejíc bosá přes zasněžený les.

„Krrra-krra,“ zakrákala u ní najednou vrána, „vím, kde je. Vím, kde je.“ Černá vrána si sedla Gerdě na rameno.

„Opravdu? Kde tedy je?“ zeptala se s nadějí.

„U staré ženy, u staré ženy. V domě s velkou zahradou, s velkou zahradou,“ prozradila jí vrána.

Gerda se zaradovala a vráně poděkovala.

„Přejdeš přes les. Bude to druhá vesnice, na kterou narazíš, na kterou narazíš,“ poradila jí vrána na konec.

Gerda kráčela celou věčnost, než prošla první vesnicí a dorazila do té druhé. Až na jejím úplném konci stál velký dům s velkou zahradou. A přestože byla zima, zahrada byla krásná a zelená jako uprostřed léta.

Gerda se odvážila přijít až k domu a zaklepala na dveře. Otevřela jí jakási žena a pozvala ji dovnitř. Gerda jí všechno vyprávěla a doufala, že Kay je u ní. Byla velmi zklamaná, když jí žena řekla, že o takovém chlapci nikdy neslyšela. Černá vrána ji asi oklamala.

„Jak to, že květiny ve vaší zahradě kvetou i v zimě?“ vyzvíдалa Gerda a dívala se přitom skrz okno do zahrady.

„Velmi dobře se o ně starám a mluvím k nim,“ řekla žena, „jen se na ně jdi podívat.“

Gerdu nebylo třeba dlouho přesvědčovat a už utíkala do zahrady. Vzpomněla si na chvíle, které s Kayem trávili u jejich keříku s růžemi. Sehnula se k červené růžičce a přivoněla k ní.

„Uteč, děvče, paní domu si tě tu bude chtít nechat, musíš rychle odejít. Jdi směrem na sever a možná najdeš svého Kaye,“ pošeptala jí růže.

Gerda se zalekla, ale krásnému kvítku uvěřila. Vzala si kabát a zamířila k brance.

„Jen zůstaň, nemusíš pospíchat,“ přemlouvala ji žena, chytla ji za ruku a táhla nazpět do domu. Gerda se jí vmžiku vytrhla a utíkala tak rychle, jak jen mohla. „Děkuji ti, růžičko,“ pomyslela si v duchu.

Potom dlouho kráčela směrem na sever, občas hlasitě zakřičela Kayovo jméno a bloudila po krajině.

„Hledáš někoho?“ promluvila k ní cestou polární liška.

„Ano, svého přítele Kaye. Pomůžeš mi?“ poprosila ji Gerda.

„A jak vypadá?“ zeptala se liška a Gerda jí ho popsala.

„Hmm... tak přece vypadá náš nový princ. Pojď za mnou, zavedu tě k jeho paláci.“

Bílá liška se rozběhla kupředu a prochládlé děvče kráčelo co nejrychleji za ní. Nebylo si jisté, jestli může lišce věřit, protože ji už předtím oklamala vrána. Ale rozhodla se lišce důvěřovat.

Zanedlouho zastavily před obrovským palácem a proklouzly dovnitř. Potají vylezly na balkón a skrz okna nahlížely dovnitř. Gerda spatřila chlapce, ale ten byl otočený zády. Všimla si však, že má hnědé kučeravé vlasy a postavu jako její milovaný Kay.

„Je to Kay!“ zvolala tak nadšeně, že ji princ i s princeznou uslyšeli a otočili se

směrem k oknu. Tehdy Gerda uviděla, že to Kay není a rázem zesmutněla.

Pověděla královské rodině, jak a proč se u nich ocitla, a ti se jí rozhodli pomoci. Dali jí teplé oblečení, posadili ke krbu, ať se ohřeje, a nachystali pro ni zlatý kočár. Byli k ní skutečně laskaví a Gerda jim byla velmi vděčná.

Opět byla na cestách a v kočáru strávila mnoho dní. Ale Kaye ne a ne najít.

Jednou v noci ji přepadla zbojnice. Vzala jí teplé věci i kočár a zavřela ji ve svém nedalekém domku.

Zbojnice žila sama v bídne chýši, měla jen jediného soba, který čekal před dveřmi. Cítila se osamělá, a proto se po čase dala s Gerdou do řeči. I jí Gerda vyprávěla příběh o tom, jak se vydala hledat kamaráda. A nakonec zjistila, že zbojnice není až tak zlá, jak na první pohled vypadala, a našly k sobě cestu.

„Kočár ti nevrátím, ale tady máš svůj teplý kabát a rukavice. Dám ti také svého soba, zaveze tě za jistou Laponkou. Myslím, že ona bude vědět, kde se tvůj kamarád nachází. Ona ví o všem,“ vysvětlovala jí zbojnice.

Gerda poděkovala, nasedla na soba a raz dva uháněli dál na sever.

Laponka ji přivítala ve své chatrči.

„Dítě drahé, tvého kamaráda má v moci zlá Sněhová královna. Už si o tom všichni šeptají. Kay se má stát jejím nástupcem, takže musíš pospíchat a přijít dříve, než bude pozdě,“ řikala jí Laponka.

Když Gerda usnula, dala se Laponka do řeči se sobem.

„Znáš cestu do ledového zámku?“ zeptala se soba a ten přikývl.

„Nepomůžeš jí? Dej jí sílu, kterou přemůže moc chladu,“ žádal sob Laponku, protože měl o děvče strach.

„Copak nevidíš, jakou má v sobě obrovskou sílu? Dostala se až sem a úplně sama. Neumím jí více pomoci. Můžu jí jen ukázat, kterou stranou se vydat. Má dobré a čisté srdce, to je ta největší moc,“ vysvětlovala mu Laponka.

Když Gerda vstala, Laponka jí řekla: „Měla by ses pomalu vydat na cestu, je nejvyšší čas.“

„Ano, děkuji za všechno. Modlete se za mě, prosím,“ loučila se Gerda s Laponkou. Potom nasedla na soba a spěchali k ledovému zámku. Když přišli k jeho branám, sob se s děvčetem rozloučil a vydal se na cestu zpět.

Když Gerda vešla dovnitř, rozprostřela se před ní obrovská síň, celá z ledu. Uprostřed síně seděl Kay na mohutném trůnu, na kterém předtím sedávala samotná Sněhová královna. Byl zamyšlený a svým pohledem posouval kusy ledu.

Gerda se k němu radostně rozběhla. Byla nesmírně šťastná, že ho konečně našla. Pevně ho objala.

„Věděla jsem, že tě jednou najdu,“ pošeptala mu. „Kayi, tak moc jsi mi chyběl,“ pokračovala, ale Kay se na ni ani nepodíval. Jen bezduše hleděl do prázdna.

Když Gerda viděla, že si jí její přítel nevšímá, hořce se rozplakala. Jak plakala, jedna slza dopadla na Kayovu hrud' a pronikla mu až do srdce. Tam rozpustila ledovou vrstvu, kterou mu královna zakryla srdce.

„Gerdo? Jsi to ty?“ začal se rozpomínat Kay a nemohl uvěřit vlastním očím. Na všechno si vzpomněl a bylo mu velmi líto, jak se ke své kamarádce choval. Brzy se i po jeho tváři začaly koulet slzy a díky tomu se mu z oka vyplavila střepina z čertova zrcadla.

Od té doby byl Kay opět sám sebou. Znovu se uměl smát, radovat a být šťastný. Jejich silné přátelské pouto zároveň způsobilo, že se kusy ledu kolem nich uspořádaly do slova VĚČNOST. Právě o to se Kay po celý čas snažil, protože věděl, že když to dokáže, bude silnější než Sněhová královna. Teď se jim to společně podařilo a od té chvíle už neměla Sněhová královna žádnou moc.

Kay s Gerdou odešli z ledového zámku a spěchali zpátky domů. Po cestě se ještě zastavili u Laponky, zbojnice i u prince a všem srdečně poděkovali. Cesta domů byla pořádně dlouhá, a když se nakonec vrátili, bylo už jaro.

Gerda a Kay postupně dospěli a nikdy se nepřestali kamarádit. A na společné dobrodružství častokrát vzpomínali.